

איטש לרענהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש ב אדר ב תשפב: הדלקת נרות: ירושלים: 5:03 תל-אביב: 5:18 חיפה: 5:09 מוצאי שבת: ירושלים: 6:16 תל-אביב: 6:18 חיפה: 6:17 ר"ת: 6:55

פרשת פקודי

והייתם נקיים

על מעשי האדם להיות טהורים ונקיים
מכל חשד גם בעיני הבריות!

נלמד מהפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר
פקד על פי משה" (פרק לח-כא)

וכתב בעל הטורים "מלא וי"ו שפקד לכל שש מאות אלף שלא יחשדוהו שלקח
מן הכסף". ואמרו חז"ל: למה עשה חשבון הרי הקב"ה מאמינו שנאמר (במדבר
יב-ז) "בכל ביתי נאמן הוא" ומשה נותן חשבון; אלא מפני ששמע ליציני הדור
שהיו משיחין אחריו שנאמר "ויהי כצאת משה וגו' והביטו אחרי משה". היו
חושדין בו כי נתעשר משום שנתמנה על כספי מלאכת המשכן. כששמע כן אמר,
חייכם, משנגמרה מלאכת המשכן אני נותן לכם חשבון. כיון שנגמרה אמר להם
"אלה פקודי המשכן" (מדרש תנחומא ומד"ר שמות תנא-ו). "מכאן ילמוד כל
אדם" – כותב השל"ה הק' – "להיות נקי מישראל בקל וחומר ממשה רבינו ע"ה.

בעל הישמח משה מבאר את דברי חז"ל [שלומדים ממשה רבינו עד כמה
חובת הזהירות להיות נקי מה' ומישראל] בביאור הבא: נראה כי הזהירות
מלבוא לידי חשד גם בעיני הבריות, ראוי ללומדו דוקא ממשה שהיה ענין
מכל אדם, שכן אם אנו נראה אדם, אף שהוא ת"ח וצדיק, טורח לנקות
עצמו מכל חשד בעיני הבריות. יתכן בהחלט שעושה זאת משום שעדיין
לא הגיע למדרגת הענוה הגבוהה שהיא מדת "ההשתוות" [שהזכיר החובת
הלבבות], ולכן משתדל לנקות עצמו מהחשד, כי אינו רוצה שיגנוהו, ובכך
שמנקה עצמו מהחשד לא יגנוהו אלא ישבחוהו. אך עדיין לא נדע אם עושה
כן מצד ענין "והייתם נקיים" וכו'.

ואולם משה רבינו שהעפיל למדרגה הגבוהה ביותר של הענוה ובוודאי
היתה בו מדת "ההשתוות", ואעפ"כ ביקש לתת חשבון, ממנו וודאי יש
ללמוד שכך צריך להיות היושר האמיתי כדי שלא יתחלל ש"ש ח"ו שהיא
זו הסיבה היחידה שבגינה נתן משה חשבון.

הוא שהדגיש הכתוב "אלה פקודי המשכן... אשר פוקד עפ"י משה" – אותו
משה הידוע במדת הענוה וההשתוות, ואעפ"כ נתן חשבון. ממנו יראו וכן יעשו.

לכאורה יש להקשות מדברי רבי יוסי שאמר בגמרא (שבת קיח:): "יהא
חלקי ממי שחושדין אותו ואין בו". ומשמע מזה שיש מעלה לאדם שחושדין
בו ואין בו, והרי מהפסוק "והייתם נקיים מה' ומישראל" וממה שמשה רבינו
כה נזהר להסיר מעצמו כל חשד, מוכח, שזה חסרון ולא מעלה, ומדוע יחל
רבי יוסי למצב שיחשדו בו ואין בו?!

ונראה ליישב עפ"י מה שכתב המאירי (בפירושו על הגמרא מו"ק יח:): לעולם
יזהר אדם שלא יביא עצמו לידי חשד, ולא יספיק להיותו נקי מפעולות הרע
מהש"ת לבד, אלא שיהיה נקי מה' ומישראל. ומכל מקום יצא מכלל זה כל
שחושדין אותו מחמת קנאה או שנאה, שאם לא כן, לא הנחת בן לאברהם
אבינו. וכבר ידוע על אדון הנביאים שחשדוהו הסכלים מחמת קנאתם.

מעתה, לאור דברי המאירי, מובנת בקשתו של רבי יוסי, שכן באותם
מקרים שאין להתחשב בחשד, ואדרבה, יש לעשות המצוה למרות החשד, הרי
זו זכות גדולה לנחשד, ולזכות כזו ייחל רבי יוסי באומרו "יהא חלקי במי
שחושדין בו ואין בו".

קודם נקיים "מה" ורק אח"כ "מישראל"

שאל אברך ת"ח את החפץ חיים: "הציעו לי משרת
רבנות בעיירה קטנה, הכיצד עלי לנהוג בכל הענינים
של הקהילה?"

השיב לו הח"ח: נאמר בפסוק: "והייתם נקיים
מה' ומישראל", למדנו מכאן שדבר ראשון צריך
הרב להשגיח על קיום התורה והמצוות כדי לצאת
ידי שמים, כציווי התורה "והייתם נקיים", קודם
מ"השם" ורק אח"כ "מישראל" – צריכים לצאת גם
ידי הבריות. לכלכל צרכי הקהילה במקל נועם.
ואולם מי שמהפך הסדר. קודם כל רוצה הוא למצוא
חן בעיני הקהילה ורק אח"כ בעיני ה'. או-אז אינו
מצליח לא בזה ולא בזה. מעשי למלך

"גבאיי צדקה אין פורטים לעצמם..."

אחת מנכדותיו של הגרי"ח זוננפלד זצ"ל הייתה
יתומה מרודה. כאשר התארסה עם בחור ת"ח התייצבה
לפני הסבא הרב זוננפלד והתחננה בפניו: למה יגרע
חלקה מיתומות אחרות אשר הסבא דואג להשיאן וכל
חסרונו עליו? מדוע לא יתן גם לה חלק זעיר מתוך כל
הסכומים הנכבדים? אם לא בתור נכדה, שיתן לה בתור
בת ישראל יתומה עניה?!

דבריה המיסו את לבו וינחמה במילות פיוס וכך אמר
לה: "אל נא נכדתי תפצירי בי למלאות מבוקשך. האם
ינעם לך שבגללך אשנה ממנהגי מיום עומדי על דעתי
שלא להנות מקופה של צדקה ולא להנות את ילדי
מקופה שאני ממונה עליה, שהרי כך למדונו רבותינו:
גבאיי צדקה, כשהם פורטים, פורטים לאחרים ולא
לעצמם [מפני החשד]. ולכן, דוקא משום שאת נכדתי,
לא אוכל להפריש עבורך מאומה מהסכומים הנשלחים
על שמי ועל נאמנותי. אני מוכן לתת לך למכור את
הכר והכסת שלי ולתת לך את תמורתה. כי יודע אני את
עוניך. אך לא מהקופה שאני ממונה עליה... ומבטיח לך,
שתזכי לבנים ת"ח חלף כל עונך ומרודך, אושרך יהיה
נצחי, וכל בנות העשירים יקנאו בך".

מן הראוי לציין כי הבטחתו של רבי יוסף חיים
אכן נתקיימה במלואה, ואותה "יתומה מרודה ועלובה"
זכתה לבנים ת"ח מופלגים, וגדולי תורה יצאו מבית זה,
הלא הם צאצאי הצדיק רבי צבי קופשיץ זצ"ל וצאצאי
הצדיק רבי שמואל שינקר זצ"ל. חכמת חיים

זכות גדולה להיות שותף בהחזקת ותמיכת לומדי תורה!

נלמד מהפסוק: "בקע לגולגולת מחצית השקל... לצקת את אדני הקודש" (פרק לח-כו, כז)

וכתב החפץ חיים (עה"ת): ציוה הקב"ה לעשות מן הנדבות הללו האדנים, שעליהם יעמוד גוף המשכן, והוא כדי שיהיה לכל ישראל חלק בזה. וכן הדין עם הלומדים את התורה והמחזיקים אותה, כזה כן זה, מסייעים לקיום העולם ושניהם שותפים בזה.

מן הראוי להביא לעת כזו את דבריו המאלפים של הגר"קניבסקי-הסטייפלער זצ"ל במעלתם הנשגבה של תומכי ומחזיקי לומדי התורה וכך כתב (בקריינא דאיגרתא - מ"ב):

"כי לא כימים הראשונים הימים האלה בדורינו הלאה, דור יתום והרוס בעוה"ר. כי בעוה"ר היהדות בוער ונדרס מכל צד רח"ל, והפריקת עול הוא נורא כל כך כמו הגויים רח"ל, ומתברכים בלבבם כי בשרירות לבם ילכו".

"וההצלה היחידה שיש עדיין בידינו לכבות את שריפת התורה היא הישיבות והכוללים, שתלמיד שנתן מבחר שנות נעוריו ללימוד התורה, נחקק היהדות בלבבו להמשך שרשרת היהדות לו ולבניו. ובוודאי בזמננו אין לך דבר גדול וקדוש יותר מהחזקת הישיבות והכוללים. והתומך בהם נקרא אוהבו וידידו של הקב"ה וזכותו רב ועצום מאוד שאין לשער". עכ"ל.

כבר בדור שלפנינו, כתב הגאון **רבי אלחנן וסרמן** זצ"ל דברים נוקבים על המצב הקשה בו נמצאים לומדי התורה, והם אקטואליים גם לזמננו וכך כתב (בקובץ הערות):

במצב הפרנסה ידוע, כי פרנסת ישראל בגלות, הוא דרך צינורות מקולקלין, דהיינו שההשפעה יורדת לאומות העולם, וממותריהן מתפרנסין ישראל, כן הדבר ממש בהחזקת התורה...

וביותר אנו רואים זאת בימינו - כותב רבי אלחנן - "אשר הם עקבתא דמשיחא, כי רובא דרובא, מהכסף הנאסף מאחינו בני ישראל, נופל ביד רשעי ישראל, והמעט מהמעט, נשאר להחזקת התורה, וכן בעלילות, כמו שהאומות מחפשי תמיד עלילות על כלל ישראל (הכה ביהודים והצל...), כן רשעי עמנו, מחפשים תמיד עלילות על כלל לומדי התורה (הכה בחרדים והצל...)". ואם יקרה לאחד מבני התורה להכשל בדבר שאינו הגון, לא יבזו אותו לבדו, כי אם יצא הקצף על כלל הלומדים... "עכ"ל.

יסוד גדול אומרים חז"ל (במדרש קהלת פר' יא) על הפסוק "שלח לחמך על פני המים כי ברוב המים תמצאנו" - אם ביקשת לעשות צדקה, עשה אותה עם עמלי תורה, שאין מים האמור כאן אלא דברי תורה שנאמר "הוי כל צמא לכו למים".

ותמה הגר"צ פ פרנק זצ"ל: הלא צדקה חייב לתת לכל עניי ישראל ולא דוקא לעמלי תורה? זאת ועוד: כיצד מתבאר המשך הפסוק "כי ברוב המים תמצאנו"?

וביאר הרב פרנק עפ"י דברי חז"ל (סוטה כא.) שמצוה מגינה ומצילה רק בזמן שעוסק בה, וכשלא עוסק בה, מגינה ולא מצילה, ואילו תורה שלמד מגינה ומצילה גם בשעה שאינו עוסק בה. לפי"ז כשעושה מצות צדקה עם עניים, לאחר שנסתיימה המצוה, שוב אינה מצילה, אבל כשעושה צדקה עם עמלי התורה שנחשב כאילו לומד בעצמו, נמצא שמצילה תמיד, הוא שכתב "כי ברוב המים תמצאנה".

בדומה לזה, ניתן לתרץ עפ"י אמרתו של הגר"ח מוולוז'ין זצ"ל כי התומך בלומדי התורה, זוכה בעולם האמת גם הוא לידעת התורה שלמד הנתמך. עפ"י יעצו חז"ל עצה טובה: "אם בקשת לעשות צדקה, עשה אותה עם עמלי התורה" שכן אז "ברוב המים תמצאנו" לעתיד לבא תמצא את ידיעת התורה שבה תמכת.

לאור זאת נוכל להמליץ בדרך צחות: נאמר על זבולן "לחוף ימים ישכון" ו"זבולן" כידוע, מסמל את התמיכה ב"יששכר" ושותף בזכויות הלימוד שלו. וזה שרומז הפסוק "ברוב המים תמצאנו" היינו ברוב "חופי המים" (לשון "ים" ולא "יום") ששוכן בהם זבולן, ימצא פרי השקעתו בתורתו של יששכר.

"אני אחוס על כבודי"!

הגה"צ רבי יוסף עדס זצ"ל (מראשי ישיבת פורת יוסף) היה מתרים כל בוקר מעות בכותל המערבי, תוך השפלת כבודו, כדי לסייע לאברכים עניים, ליתומים ולאלמנות, חתנים וכלות. ואכן הצליח לסייע להם בממדים גדולים.

פעם שאלוהו: הכיצד רב גדול ונכבד כמוהו משפיל עצמו לאסוף כסף בכותל, הלא אין זה ראוי לכבודו? והשיב: יש אברכים שהולכים עם נעלים קרועות ואני אחוס על כבודי!!

חכם מנחם מנשה

"שהזכות תתגלגל על ידי"...

קודם נסיעתו של הרב מפוניבז' - הגרי"ש כהנמן זצ"ל לערוך מגבית לטובת החזקת הישיבה (בעיירה פוניבז'), נכנס לקבל את ברכתו של החפץ חיים. אמר לו הח"ח את הדברים הבאים:

"יש החושבים שכדי להצליח במגבית, צריכים להיות או איש חרוץ מאוד, או "בטלן" גדול בעניני העולם עד שהבריות מרחמים עליו, אבל האמת שהכל תלוי בהקב"ה, מידו הכל. ורק עליך להתפלל ולבקש. "יהי רצון מלפניך ה' אלוקי שהזכות של אחינו בני ישראל להיות מחזיקי תורה, תתגלגל על ידי, ואהיה השליח הטוב..."

הרב מפוניבז'

ברכת ה' - כמתנת ידו...

חיבה יתירה נודעה מכ"ק האדמו"ר מגור (בעל הלב שמחה) להעניק מכספו ביד נדיבה למען החזקת תורה ולומדיה. הוא פעל רבות כדי להתרים למען קיום הישיבות הקדושות וכוללי האברכים.

היה האדמו"ר מאלף בינה את נדיבי העם, כי הנותנים תרומות למטרה זו הם בעצם נוטלים ולא נותנים. הרווח כולו שלהם. וכך פירש את הפסוק "איש כמתנת ידו כברכת ה' אלוקיך אשר נתן לך": כפי ה"מתנת ידו" כך היא "ברכת ה' אלוקך" לך.

ליבם של ישראל

לתת ממש בפיו של היששכר...

רק לאחר פטירתו של הגראי"ל שטיינמן זצ"ל נודע, כי ביקש מחתנו, ראש ישיבת גאון יעקב, שרוצה את הזכות לתמוך בתלמידי הישיבה ע"י שיתרום את כל הלחם, החלות והעוגות שאוכלים, מכספו. (וכלשון רש"י "נותן בפיו של יששכר"). [והבחור האחראי לעשר אמר בנוסח ההפרשה כי מזכה את הלחם, לאיש הבלתי נודע שהלחם שייך לו, ובעל הלחם נותן לו רשות לעשר...].

חכימא דיהודאי

מחזיק ותומך בכלל הישיבות והכוללים...

באופן מפליא, סייע הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל לא רק לישיבתו מיר אלא להחזקת כלל הישיבות! ראשי ישיבות וכוללים שנקלעו למצבים כלכליים קשים תינו בפניו את מצוקתם, ורבי נתן צבי, אף שלא הכירם, השיג עבורם תרומות בסכומים גדולים.

לפעמים היה שולח ראשי ישיבות לאותם נדיבים שהחזיקו את ישיבתו שלו! הוא ביקש שיאמרו לגבירים שיתקשרו אליו והוא ימליץ שיתנו לישיבתם...

היו ישיבות שכששמעו על מצבם הקשה, אף שלא התבקש לסייע, קרא לראשי הישיבה וטיכס להם עצה איך לחלץ אותם ממצבם. לא אחת סייע לישיבה ומימן את החזקתה במשך תקופה, עד שראשיה העמידוה על רגליה.

אחד מראשי הישיבות סיפר שרבי נתן צבי קרא לאחד מתומכי הישיבה שסר למשמעתו, שביקר באותם ימים בארץ, וביקש ממנו שיעזור לישיבה פלונית, הוא הוסיף לבקש שלא ישוב חזרה לחו"ל עד שיעזור לאותה ישיבה.

ומעשה באחד מראשי הישיבות הגדולים שפגש את רבי נתן צבי וסיפר לו על מצבה הכלכלי הקשה של ישיבתו. רבי נתן צבי הגיב בפשטות: "בשבוע הבא אני נוסע לאנגליה, ובעז"ה אשתדל לפעול גם עבור ישיבתך..."

בכל נפשך

ראוי לאדם לברך את רעהו, ובמיוחד אחרי שהשלים מלאכה חשובה!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה... ויברך אותם משה" (פרק לט-מג)

וכתב רבי יהודה החסיד ז"ל (בספר חסידים ס' תתרכא-ב): כשאדם גומר מלאכה גדולה, צריכה ברכה. שהרי לאחר שברא הקב"ה את עולמו ברכו שר העולם שנאמר "ישמח ה' במעשיו". וכן כשכלו מלאכת המשכן ברך אותם משה. וכן עשה דוד ושלמה, וכן חזקיהו. וכן הוא אומר "מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו", שלא ברכו... ואם תאמר: למה נאמר ויברך אותם משה שתשרה שכינה במשכן והלא כבר הבטיחו הקב"ה "ושכנתי בתוכם"? אלא שהיה ירא שמה יגרום החטא. אמרו חז"ל בגמרא (מגילה טו.): "לעולם אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך שהרי שני גדולי הדור ברכום שני הדיוטות ונתקיימה בהן אלו הן דוד ודניאל". וביאר הנצי"ב זצ"ל (בספרו מרומי שדה) כי "ברכת הדיוט" היינו ברכות של גוי, אבל ישראל שמברך אינה נקראת ברכת הדיוט. ומלמדים אותנו חז"ל שאין לזלזל אף בברכתו של גוי לפי שגם ברכתו מתקיימת. ועל אחת כמה וכמה שברכת ישראל מתקיימת. וכ"ש ברכתו של צדיק.

בזוהר הק' מובא שכאשר רוצה אדם לברך את חברו או את בנו צריך לברך בתחילה להקב"ה, ואם לא מברך תחילה להקב"ה לא יתקיימו ברכותיו. וכתב הפלא יועץ: וכן היה מנהג הרב מוה"ר חזק זצ"ל דכשבא אליו אדם אחד לברכו, משים ידו על ראשו ואומר יתברך שמו של הקב"ה, ואח"כ מברך לאיש ההוא.

על הפסוק (במגילת רות ג-י) "ויאמר ברוכה את לה' בתי", אומרים חז"ל במדרש: רבי יוחנן אמר, לעולם אל ימנע אדם עצמו מליכך אצל זקן לברכו, בועז היה בן שמונים שנה ולא נפקד, כיון שהתפללה עליו אותה צדקת מיד נפקד שנאמר "ותאמר נעמי ברוך הוא לה'". ריש לקיש אמר: רות בת ארבעים שנה היתה ולא נפקדה, כיון שנישאת למחלוך וכיון שהתפלל עליה אותו צדיק נפקדה, שנאמר "ויאמר ברוכה את לה' בתי", ורבנן אומרים שניהם לא נפקדו אלא מברכותיהן של צדיקים וכו'.

אל החפץ חיים הגיעו אב, ובנו כבן עשר, כשהאב מבקש ברכה. החפץ חיים הביט בהם. נטל חומש. פתח אותו בפרשת כי תבא ואמר לאב: "אינני מבין מדוע הגעת אלי לבקש ברכה עבור בנך. אם אתה שולח את בנך לישיבה אינך זקוק כלל לברכה שלי שהרי כבר בירכו אותו ששים ריבוא בני ישראל אשר עמדו על הר גריזים לברך את בני ישראל. והלויים, השכינה וארון הקודש עמדו שם בסמוך והסכימו עם כל הברכות כמו שכתוב בפסוק "ברוך אשר יקים" וכו'.

"אבל אם אתה שולח את הבן שלך לבית ספר בו לומדים לימודי חול, וכמעט ולא מתעלים שם בתורה ויראת שמים וקיום מצוות, אז איני יכול כלל להעניק לו ברכה, כיון שעל זה ישנה תוכחה ולא ברכה, ואינני יכול לסתור את התוכחה של התורה.

היהודי נדהם היאך ידע הח"ח שבאמת מתכוון לשלוח את בנו לרכוש ידע במקצועות של חול לא חינוך תורני. הוא הבטיח כי עתה ישלח את בנו לישיבה ללמוד תורה.

כה ברכתו של הצדיק...

סיפר הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל: פעם עמדתי בתחנה בבני ברק בדרכי לביה"ח לסייע לנערה גלמודה שהייתה חולה בנפשה. בעודי ממתין לאוטובוס, ניגש אלי יהודי בעל הדרת פנים ובר אוריין, ושאלני אם מכיר אני את הגר"י קניבסקי-הסטייפלער.

כשהשבת בחיוב שפך האיש את לבו: "הנכדה לקתה בדלקת קרום המוח והיא שוכבת כעת בבית הולים באנטוורפן במצב של סכנת נפשות. אני חוזר כעת מביתו של הסטייפלער. ביקשתי ממנו שיברך את הילדה לרפואה שלימה. אמרתי שבזכות האמונת חכמים שיש לי אני בטוח שברכתו תתקיים. אך הוא התעלם ולא רצה לברך, אולי תוכל לבוא עמי אל הסטייפלער ולהשתדל עבורי..."

השבת לו כי אני בדרך לסייע לנערה אומללה, "אולי שלחו אותך אלי משמים כדי לעזור לאותה בת ישראל להחלץ ממצוקתה הקשה. אם תתלווה אלי, תשוחח עמה ותעודד רוחה, אוכל לומר לסטייפלער כי מחמת הטובה הזו שעשית לי, אני בא לבקש עבור נכדתך".

האיש נענה לבקשתי ובא עמי לביה"ח. במשך שתיים תמימות עודד וחזק את לב הנערה. ואכן התברר שהוא הוציא אותה מהמשבר [היא המשיכה לעלות על דרך המלך ואפילו זכתה להקים בית נאמן בישראל].

לאחר הביקור בביה"ח קיימתי הבטחתי ונכנסתי עם האיש לסטייפלער וביקשתי עבורו. גם האיש חזר לבקש ברכה עבור נכדתו תוך שהוא מזכיר שוב שיש לו אמונת חכמים ובזכות זו בטוח שהברכה תתקיים.

שמע הסטייפלע דברי והגיב: "הוא רוצה לעשות ממני אדמו"ר, אני לא אדמו"ר. הילדה תבריא בעזר ה', אבל אני לא אדמו"ר!" האיש ניסה להתווכח, אבל אני מיהרתי למשוך אותו בשרוולו לעבר הדלת ואמרתי לו: "בוא, בוא! לא שמעת מה הסטייפלער אמר? כבר קיבלת הבטחה! אם יצא מפיו של הסטייפלער שהילדה תבריא, כבר זכית בישועה!"

וכעבור שעה בלבד: קיבל האיש טלפון מאנטוורפן שבישר לו כי לנכדתו היה נס רפואי והיא יצאה בס"ד ממות לחיים! **עפי"י "אריה שאג"**

מדוע ברכות הצדיק מתקיימות?

בתו של הגר"ש אלישיב זצ"ל, הרבנית בת שבע קניבסקי ע"ה התארחת בבית אביה וסיפרה לו על המופתים הגדולים והישועות מחוץ לגדר הטבע שרואים בברכותיו של חמיה הגר"י קניבסקי-הסטייפלער זצ"ל. היא שאלה את אביה: אבא, מה תאמר על מעשים נפלאים אלו?

השיב לה הרב אלישיב: כתוב בתהילים "פי צדיק יהגה חכמה ולשונו תדבר משפט תורת אלוהים בלבו לא תמעד אשוריו". אם פיו של הצדיק הוגה רק דברי חכמה ולשונו מדברת רק משפט ובלבו יש רק את תורת אלוהים, אז את רוצה שתמעד אשוריו? זה הרי לא יכול להיות! ולכן כל ברכותיו וכל היוצא מפיו מתקיימים!

הלמות עמלים

ברכת כהן לזרע של קיימא...

הרב אברהם שמעון ליפשיץ ז"ל שימש כגבאי בבית הכנסת של בתי נייטין בירושלים והיה חשוך בנינים כעשרים שנה אחרי חתונתו. ביקש האיש **מרבי אברהם ישראל גליס** ז"ל שיכתוב להפץ חיים בקשה לברך אותו שיפקד בזרע של קיימא. ואכן הבקשה נכתבה בצירוף סכום כסף ל"פדיון נפש".

לאחר מספר שבועות התקבלה תשובתו של החפץ חיים בה נכתב: "קיבלתי מכתבו. איני רגיל בברכות ואיני רואה עצמי ראוי וזכאי לברך. כסף איני מקבל ורציתי להחזירו. אך הואיל וממכתבו ניכר שהכותב תלמיד חכם, וחששתי לעלבון ת"ח, לכן מסרתי את הכסף לישיבה ורצופה בזאת קבלה. עם כל זה לא אמנע ממנו ברכותי, ברכת כהן שהקנו לי מן השמים, שיפקד בזרע של קיימא".

ואכן במלאת שנה נפקדה האשה בבן, ולאחר מכן הוסיפה ללדת. כולם הקימו בתים בישראל...

חוברת "בית אבא"

"יש לבקש מימנה ברכה..."

פעם הגיעה אשה חרשת מודוכאת ביסורים למעונו של **רבינו הגרא"מ שך** זצ"ל, והחוותה בידה כי רצונה לכתוב פתק ולמוסרו להרב שך. הגישו בקשתה והורה שיתנו לה דף ועט. כתבה האשה שרצונה להתברך ביראת שמים!"

קרא הרב שך את הכתוב והביע השתאותו: "היא מבקשת ממני ברכה! אשה כזו, המדוכאת ביסורים ואף על פי כן כל מעיינה להתעלות ביראת שמים, הרי אשה כזו יש לבקש מפיה ברכה!"

קנין תורה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

כמה עולה כוס-שוקו?

הוא הודה בכל המילים שהצליח לארגן בפה, ונצר את המקרה עמוק בליבו.

* * *

22 שנה קדימה:

החולה שענתה לשם 'נועה מרקוביץ' התקבלה לטיפול במרכז הרפואי הגדול. אביה 'אייב לוינסטיין', כלומר 'אברהם לוינסטיין', מלווה את הבת שלו - אשה בת 40 שלקתה במחלה הנוראה.

תיכף יראה אותה ראש המחלקה, רופא מוכשר בתחומו, מיוחד מאין כמוהו. קוראים לו ד"ר ג'ייקוב (...)

ברגע הראשון היה מדובר מבחינתו בעוד תיק-רפואי, אך עד מהרה הוא מחבר את השמות 'נועה' ואת שם הנעורים של החולה 'לוינסטיין', ומבין שכנראה זו אותה ילדה שמזגה לו את השוקו החם באותו לילה סגרירי. כמה שאלות והוא יודע: זהו זה!

החל מרגע זה הוא נחוש לעשות הכל, אבל הכל, כדי להשיב טובה תחת טובה. הוא מפיה ברופאים ובצוות תקוה להתאמץ יותר. הוא משיג תרופות יקרות שאינן ממומנות על ידי בית-החולים, הוא דואג לטיפולים הטובים ביותר.

למרות הכל מצב החולה לא משתפר. את התשלומים הוא דוחה שוב ושוב, עד להתבהרות המצב.

ד"ר ג'ייקוב לא מרים ידיים. הוא מאתר רופאים בעלי שם עולמי, ודואג שהם ייכנסו לעובי הטיפול. יותר משנה חולפת, ומסתבר שהמאמצים נושאים פרי: החולה הולכת ומבריאה!

* * *

ויהי-היום והחולה כבר בריאה. עומדת להשתחרר מבית-החולים לבעלה, לילדיה ולהוריה שממתינים בעיניים כלות ליום הזה.

לפני השחרור מוגשת החשבונית. דף ארוך עם פירוט טיפולים וסכומים שהרבה מעל ומעבר ליכולות הכלכליות של המשפחה.

בשורה של הסך-הכל מופיע משהו מודגש:

לתשלום 00.00 (שולם במלאו על ידי כוס שוקו חם)

('אמונה שלמה' בשם 'עשה פלא')

ל"תפוח- הגדול", העיר ניו-יורק, יש "חצר אחורית" בדמות פרברים בהם חיים עניים לא מעטים. בעבר התגוררו שם גם הרבה יהודים.

ג'ייקוב היה בן-בכור למשפחה ענייה שלא הצליחה לספק אפילו את צרכיה הבסיסיים. וכך מצא את עצמו הנער הצעיר מתדפק על דלתות בתי-יהודים ומבקש נדבות. זה נותן דולר זה נותן שנים וזה מספר סנטים. פרוטה לפרוטה מצטרפת, ובכל-ערב היה חוזר הביתה עם סכום לא-מבוטל שסייע לכלכלת הבית - ובעצם ל"החייאת" אחיו ואחיותיו הקטנים.

חלומו היה: להיות-רופא! תפקיד שלצד המעמד הנכבד שלו גם מגלם בתוכו נתינה, עזרה-לזולת והצלת חיים.

הוריו היו שותפים לחלומו. בכל ערב היה אביו מכניס מספר מטבעות לקופת-חסכון, על מנת שבבוא העת יהיה במה להתחיל לממן עבורו את לימודי הרפואה.

אבל החלום העתידי לא הצליח להמתיק את ההווה המר. החורף בניו-יורק קשה מנשוא, וג'ייקוב נאלץ להמשיך ולכתת את רגליו בכפור ובשלג על מנת לקבץ נדבות. בגדיו היו מרופטים ולא מחממים, רעד תמידי שלט בו ולא פעם הפכו שפתיו לכחלחלות. גם הרעב היה בא לפעמים להתארח אצלו...

* * *

"לוינסטיין פמילי" הכריז השלט על דלת הבית. "משפחת לוינסטיין". ג'ייקוב הקיש בעדינות על הדלת וילדה פתחה אותו.

"צדקה" אמר ג'ייקוב כששיניו נוקשות מקור. פשפה הילדה בכיס אך לא מצאה שם מטבע. "נועה, מי שם?" שאל האב שקרא בעיתון מול האח-הבוער בטרקלין הבית. כאשר שמע במה מדובר התפרץ בזעם בלתי-עצור: "כל היום דופקים בדלת ודורשים צדקה. אין יותר. נמאס לי. אני לא מוכן לתת פרוטה!"

הילדה הרגישה מבוכה גדולה נוכח ההתפרצות של אבא שלה. גם ג'ייקוב הרגיש נורא ואיום... הילדה לא הייתה מסוגלת לסגור עליו את הדלת, ופשוט ביקשה ממנו שייכנס למטבח שם הכינה לו כוס שוקו חם. האבא שקע בעיתון ושתק.

ג'ייקוב הרגיש כבתוך חלום. בית חמים ונעים. כוס-שוקו כזה טעים! הוא לא זוכר מתי בפעם האחרונה זכה לפרס שכזה... אבל זה לא רק השוקו, זו התחושה שאתה שווה משהו. שמישהו מתייחס אליך. שלמישהו חשוב שיהיה לך טוב!

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון? ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il

נתבקשנו לפרסם לתועלת הרבים: אודות התה האורגני שמפורסם כמחזק את המערכת החיסונית ועוד מעלות - רבים כבר הזמינו ועדיין יש שלא גילו את הסוד שלו ובפרט קוראים מבוגרים המעוניינים לעזור בהפצה של התה הנ"ל יתקשרו 054-5252463 (פרסום זהו הוא המלצה בלבד, ואין המערכת אחראית על התה ועל שתייתו)